

Arrest

**nr. 77 350 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 december 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 december 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 april 2010 en op 17 augustus 2011.

1.3. Op 16 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn te Kofr Labed in het district Tulkarem op de Westelijke Jordaanoever. In uw zesde levensjaar verhuisde uw familie naar het vluchtelingenkamp Tulkarem. Op 28 juli 1989 werd u bij uw deelname aan een protestactie door soldaten van het Israëlijsche leger beschoten en werd in het been geraakt. Sinds 1993 bent u lid van het Populair Front voor de Bevrijding van Palestina ('PFLP') en was betrokken bij de activiteiten die deze partij in de plaatselijke universiteiten opzette. In 2003 werd u aangesteld als syndicaal afgevaardigde voor het onderwijzend personeel van 'PFLP'. Daarnaast was u de partijverantwoordelijke voor het 'PFLP' in het vluchtelingenkamp Tulkarem. In 2000 werd u belaagd door een viertal gemaskerde mannen en werd een brandend zuur in uw nek gegoten. Omdat u zich kritisch uitgelaten had over het optreden van Hamas nam u aan dat aanhangers van deze beweging voor deze geweldpleging verantwoordelijk waren. U deed van deze geweldpleging geen aangifte. Begin 2009 leverde u tijdens een congres over onderwijs kritiek over het optreden van Hamas. Bij het verlaten van het congresgebouw werd u vervolgens door een viertal onbekenden belaagd en geslagen. Vanwege de sterke machtspositie van Hamas in uw regio van herkomst deed u hiervan geen aangifte. In juli 2009 werd u na uw deelname aan een partijbijeenkomst door een viertal onbekenden belaagd en geslagen. Hierbij raakte uw gebit beschadigd en naderhand dienden vier losgeraakte tanden verwijderd te worden. Omwille van deze aanhoudende moeilijkheden zette u uw engagement voor 'PFLP' stop. Op 23 december 2009 verliet u Tulkarem en drie dagen later nam u in Jordanië het vliegtuig naar België. Op 30 december 2009 vroeg u in België asiel aan. Via uw echtgenote vernam u dat in mei 2010 een groep onbekende belagers uw woning binnenviel. Hierbij werden uw echtgenote en uw zoon geslagen. Het oog van uw zoon raakte zo ernstig beschadigd dat hem een kunstoog ingeplant werd. In oktober 2010 vielen onbekende belagers een volgende keer uw thuisadres binnen. Opnieuw werden uw echtgenote en uw kinderen geslagen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren bent in het dorp Kofr el-Abed gelegen in de Westelijke Jordaanoever, er in het kamp Tulkarem verbleef, en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd.30/04/2010, p. 2 en p. 4). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Tijdens het verloop van de asielprocedure legde u immers inconsistente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op fundamentele wijze ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u begin 2009 **thuis** werd opgebeld door een onbekende die zich uitgaf voor een aanhanger van Fatah. Deze sprak met u af bij de vergaderplek van het onderwijzerssyndicaat in Tulkarem. Daar werd u door een vijftal personen met **bedekte gezichten** benaderd. Deze **informeerden naar uw identiteit** en tuigden u vervolgens zo zwaar af dat uw gebit beschadigd raakte en dat u naderhand een brug diende te dragen (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2010, p.5). Tijdens een volgend gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u dat u het betreffende telefoontje ontving **toen een partijbijeenkomst ten einde ging en u op punt stond te vertrekken** (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.5-6). Daarnaast verklaarde u dat de gezichten van het vijftal dat u belaagde en aftuigde **niet bedekt waren** en u hun gezichten kon zien. U **ontkende** daarenboven dat deze personen naar uw naam informeerden alvorens u aan te vallen want naar uw zeggen kenden ze uw naam (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u dat u zich niet alles van het betreffende incident herinnert en herhaalde dat uw belagers bij dit incident ongemaskerd waren (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.6). Vermits uw verklaringen hieromtrent duidelijk en ondubbelzinnig waren tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kan deze uitleg echter niet als afdoende

weerhouden worden. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnt.

Wat betreft uw verklaring dat uw echtgenote en uw kinderen in mei en oktober 2010 door onbekenden belaagd en geslagen werden dient te worden opgemerkt dat u ondanks het feit dat u contact houdt met uw echtgenote niet vertrouwd bent met bepaalde elementaire gegevens over deze incidenten. Zo heeft u er geen idee van om hoeveel belagers het ging, weet niet of deze belagers gewapend waren en weet niet of jullie woning bij deze invallen doorzocht werd (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.7). U stelt dat deze feiten niet vermeld werden in het schrijven van uw echtgenote (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.7). Gelet op de ernst van deze feiten is het bevreemdend te noemen dat u naliet om zich uitgebreid te informeren over de gewelddaden waarvan uw gezin het slachtoffer werd, te meer er uit uw verklaringen blijkt dat u via het internet contact heeft met uw echtgenote. U logischerwijze gevraagd of jullie niet over het gebeurde spreken, stelt dit wel degelijk te doen, uw echtgenote herhaalt wat er in de brief staat. U dan gevraagd of u zich niet naar de details hebt geïnformeerd, geeft aan dit niet te hebben gedaan daar uw echtgenote u ervan beticht verantwoordelijk te zijn voor de moeilijkheden (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.7). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning daar uw echtgenote wel degelijk de moeite heeft genomen u te informeren en is het bijgevolg niet geloofwaardig dat ze u geen verdere details zou verstrekken wanneer u hiernaar zou vragen. Bovenstaande opmerkingen roepen twijfel op over de geloofwaardigheid van deze aspecten van uw asielrelaas. De door u voorgelegde schrijven van uw schoonbroers J.(...) en M.(...) M.(...) H.(...) M.(...), en hun identiteitskaarten, en het schrijven van uw echtgenote zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hun verklaringen vormen immers geen objectief bewijs van hetgeen uw gezin overkomen zou zijn. Wat betreft de medische attesten (dd. 19/10/2010) opgesteld door specialist oogziekten, Dr. Y.(...) S.(...), dient te worden opgemerkt dat in deze attesten wordt gesteld dat uw zoon een aantal jaren geleden op zijn oog werd geslagen en dat dit andermaal op 15/05 gebeurde. Het feit op zich dat uw zoon problemen met zijn oog zou hebben wordt door ons niet betwist. Doch uit deze attesten valt niet op te maken wie er hiervoor verantwoordelijk was/waren, noch in welke omstandigheden dit gebeurde en bijgevolg kunnen deze attesten evenmin aanzien worden als objectief bewijs van de moeilijkheden die uw gezin na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever ondervonden zou hebben.

Aangaande uw bewering dat u in juli 1989 beschoten werd door soldaten van het Israëliëse leger en in het been geraakt werd dient te worden vastgesteld dat u geen gewag maakt van verdere moeilijkheden die u met het Israëliëse leger ondervonden zou hebben en u zelf aangeeft dat dit niet de reden voor uw vertrek was (zie gehoorverslag CGVS, 30 april 2010, p.2-3). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u geen aanwijzingen aanbrengt die erop duiden dat deze door u ingeroepen moeilijkheden nog actueel zijn. Wat betreft uw bewering dat u in 2000 door onbekenden werd belaagd en er zuur in uw nek werd gegoten dient opgemerkt dat dit feit op zich door ons niet wordt betwist doch dat u hierna op de Westbank bleef wonen en verklaarde tot 2009 niet meer fysiek belaagd te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, 17 augustus 2011, p.3).

Het door u voorgelegde paspoort met visum voor België, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een bewijs van Palestijnse origine, uw UNRWA-kaart, uw huwelijksakte, uw invaliditeitskaart, uw beroepskaart en attest als onderwijzer, een kaart van de Liga van verwonde personen, twee loonfiches, foto's en geboorteaktes van uw kinderen, conforme kopies van uw diploma aan de universiteit van el-Quds, een kopie van uw diploma en certificaat van uw studies in Jordanië, een attest van het Populair Front voor de Bevrijding van Palestina, een appreciatiebrief van het syndicaal blok, medische rapporten en een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw echtgenote tonen uw identiteit, uw afkomst, uw betrokkenheid bij PFLP en uw beroepsactiviteiten als onderwijzer aan. Deze aspecten van uw asielrelaas worden in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist. Ook uw schrijven, dd. 31/01/2011, voegt geen nieuwe elementen toe daar dit louter uw eigen verklaringen zijn, die geen objectieve bewijswaarde hebben.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u beide documenten in uw bezit heeft (zie gehoorverslag CGVS, 30/04/2010, p. 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in de Westelijke Jordaanoever vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat Palestijnen in het bezit van de juiste documenten zonder problemen toegang verkrijgen tot de Westelijke Jordaanoever, is het CGVS van oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlsche strijdkrachten (zie bijgevoegde SRB: Cisjordanie – Situation sécuritaire actuelle, d.d.19 mei 2011).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlsche troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, alinea 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij een Palestijn is afkomstig uit Tulkarem, gelegen op de Westelijke Jordaanoever, dat hij er de bijstand van de UNRWA geniet doch hij nu hier staat en dus geen bijstand meer krijgt zodat het duidelijk is dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij citeert artikel 12, lid 1, sub a van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, alsook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat genoemde artikelen expliciet verwijzen naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève. Aangaande de toepassing van artikel 1D van de Conventie van Genève citeert verzoeker vervolgens uit de arresten RvV 37 912 van 29 januari 2010 en RvV 39 337 van 25 februari 2010, waarin wordt gesteld dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigt in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand

geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt (UNHCR, *“Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention”*, oktober 2009, p. 8 en UNHCR, *“Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees”*, oktober 2009 punt C. 8) (arrest BOLBOL van het Hof van Justitie van EG van 17 juni 2010). Verzoeker steunt zich tevens op arrest CCE 43 061 van 6 mei 2010, alsook op de UNHCR *Statement on Article 1D of the 1951 Convention* van mei 2009, waarin wordt gesteld dat er in bepaalde gevallen redenen kunnen bestaan die een terugkeer van een persoon naar het mandaatgebied van de UNRWA verhinderen, bijvoorbeeld omdat de overheid van het land van gewoonlijk verblijf de terugkeer weigert. Verzoeker wijst er vervolgens op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt waaruit blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied. Verzoeker betwist deze informatie niet en stelt dat vervolgens onderzocht dient te worden of hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Hij verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en meent dat hij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden ‘gegronde vrees’, ‘voor vervolging’ en ‘omwille van het behoren tot...’. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij diverse malen door aanhangers van Hamas werd belaagd en geslagen omwille van zijn lidmaatschap van de PFLP en dat ook zijn echtgenote en zijn kinderen werden belaagd en geslagen en hij benadrukt dat het duidelijk is dat de Palestijnse autoriteiten hem niet kunnen beschermen aangezien Hamas deel uitmaakt van deze autoriteiten. Onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat de situatie niet goed is. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit arrest CCE 9802 van 11 april 2008 met betrekking tot de algemene situatie en het gebrek aan effectieve bescherming in Ivoorkust. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij diverse documenten heeft bijgebracht ter staving van zijn vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, documenten waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker evenwel geen rekening heeft gehouden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om naar Tulkarem terug te keren, zodat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij inconsistente verklaringen aflegde aangaande het incident van begin 2009 waarbij hij door onbekenden zou belaagd en geslagen zijn, zoals wordt toegelicht, (ii) hij niet vertrouwd blijkt te zijn met bepaalde elementaire gegevens aangaande de incidenten die in mei en oktober 2010 zouden hebben plaatsgevonden en waarbij zijn echtgenote en kinderen door onbekenden zouden belaagd en geslagen zijn, en het gelet op de ernst van deze feiten bevreemdend te noemen is dat hij naliet om zich uitgebreid te informeren over de gewelddaden waarvan zijn gezin het slachtoffer werd, te meer uit zijn verklaringen blijkt dat hij via het internet contact heeft met zijn echtgenote, (iii) aan de door hem voorgelegde brieven van zijn schoonbroers en zijn echtgenote geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend, (iv) uit de medische attesten opgesteld door oogarts Dr. Y. S. niet kan worden opgemaakt wie er verantwoordelijk was voor het oogletsel van zijn zoon, noch in welke omstandigheden dit letsel werd opgelopen zodat deze attesten evenmin kunnen aanzien worden als objectief bewijs van de moeilijkheden die zijn gezin na zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever ondervonden zou hebben, (v) hij aangaf in juli 1989 beschoten te zijn geweest door soldaten van het Israëlische leger maar geen gewag maakte van verdere moeilijkheden die hij met het Israëlische leger zou hebben ondervonden en hij zelf aangeeft dat dit niet de reden was voor zijn vertrek, (vi) niet wordt betwist dat verzoeker in 2000 door onbekenden werd belaagd en er zuur in zijn nek werd gegoten doch hij hierna op de Westbank bleef wonen en hij verklaarde tot 2009 niet meer fysiek belaagd te zijn geweest, (vii) zijn schrijven dd. 31/01/2011 geen nieuwe elementen toevoegt daar dit louter zijn eigen verklaringen zijn die geen objectieve bewijswaarde hebben en de overige door hem voorgelegde documenten slechts zijn identiteit, zijn afkomst, zijn betrokkenheid bij PFLP en zijn beroepsactiviteiten als onderwijzer aantonen, gegevens welke echter niet worden betwist, (viii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij als Palestijn geboren is in het dorp Kofr el-Abed gelegen in de Westelijke Jordaanoever, hij er in het kamp Tulkarem verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier voorts blijkt dat hij over de mogelijkheid beschikt om

terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, zoals wordt toegelicht, zodat er – gelet op het feit dat hij geen elementen heeft aangebracht die erop kunnen wijzen dat hij in de Westelijke Jordaanoever vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert – geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat hij kan terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen en bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA en hij dienvolgens conform artikel 1 D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, (ix) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van zijn asielrelaas zodat hem, gelet op het ongeloofwaardige karakter van zijn asielaanvraag, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) kan worden toegekend en (x) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer een paspoort met visum voor België, zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, een bewijs van Palestijnse origine, zijn UNRWA-kaart, zijn huwelijksakte, de geboorteaktes van zijn kinderen en een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van zijn echtgenote heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever, alsook aan de bijstand aan zijn familie vanwege de UNRWA niet wordt getwijfeld.

2.5. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)”.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”.*

De Richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1 D wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. (UNHCR, *“Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention”*, oktober 2009, p. 8; UNHCR, *“Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees”* oktober 2009 punt C. 8 en 10).

In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bij voorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert. Derhalve moet worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNRWA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij reeds vluchteling is. In casu zijn er, mede gelet op het feit dat verzoeker over identiteitsdocumenten beschikt, geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker de terugkeer naar en toegang tot de Westelijke Jordaanoever zou geweigerd worden.

2.6. Immers, de Raad stelt vast dat de verwerende partij een gedegen en actueel onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijkheid van Palestijnse vluchtelingen om naar hun land van gewoonlijk verblijf, in casu de Westelijke Jordaanoever, terug te keren, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit deze informatie, in het bijzonder het Cedoca-antwoorddocument PLE2011-004W van 10 augustus 2011, dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijnse paspoort. Deze informatie wordt door verzoeker niet betwist in het verzoekschrift.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart en een paspoort. Daar verzoeker aldus in het bezit blijkt te zijn van de nodige documenten, maakt hij niet aannemelijk dat er obstakels bestaan die hem zouden verhinderen naar de Westelijke Jordaanoever terug te keren en zich aldaar opnieuw onder de bescherming te plaatsen en bijstand te genieten van de UNRWA.

2.7. Verzoeker dient *in casu* aan te tonen dat hij niet kan of wil terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, of omwille van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad ziet in casu geen enkel obstakel dat verzoeker verhindert terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever temeer hij geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat hij in de Westelijke Jordaanoever vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert. In casu wordt immers in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter niet vermag de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, noch zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. In zoverre verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte documenten, mist deze bewering feitelijke grondslag. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden

beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieromtrent oordeelde als volgt: *"De door u voorgelegde schrijven van uw schoonbroers J.(...) en M.(...) M.(...) H.(...) M.(...), en hun identiteitskaarten, en het schrijven van uw echtgenote zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Hun verklaringen vormen immers geen objectief bewijs van hetgeen uw gezin overkomen zou zijn. Wat betreft de medische attesten (dd. 19/10/2010) opgesteld door specialist oogziekten, Dr. Y.(...) S.(...), dient te worden opgemerkt dat in deze attesten wordt gesteld dat uw zoon een aantal jaren geleden op zijn oog werd geslagen en dat dit andermaal op 15/05 gebeurde. Het feit op zich dat uw zoon problemen met zijn oog zou hebben wordt door ons niet betwist. Doch uit deze attesten valt niet op te maken wie er hiervoor verantwoordelijk was/waren, noch in welke omstandigheden dit gebeurde en bijgevolg kunnen deze attesten evenmin aanzien worden als objectief bewijs van de moeilijkheden die uw gezin na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever ondervonden zou hebben. (...) Het door u voorgelegde paspoort met visum voor België, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een bewijs van Palestijnse origine, uw UNRWA-kaart, uw huwelijksakte, uw invaliditeitskaart, uw beroepskaart en attest als onderwijzer, een kaart van de Liga van verwonde personen, twee loonfiches, foto's en geboorteaktes van uw kinderen, conforme kopies van uw diploma aan de universiteit van el-Quds, een kopie van uw diploma en certificaat van uw studies in Jordanië, een attest van het Populair Front voor de Bevrijding van Palestina, een appreciatiebrief van het syndicaal blok, medische rapporten en een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw echtgenote tonen uw identiteit, uw afkomst, uw betrokkenheid bij PFLP en uw beroepsactiviteiten als onderwijzer aan. Deze aspecten van uw asielrelaas worden in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist. Ook uw schrijven, dd. 31/01/2011, voegt geen nieuwe elementen toe daar dit louter uw eigen verklaringen zijn, die geen objectieve bewijswaarde hebben."*

In het licht van verzoekers verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Inzake subsidiaire bescherming, poneert verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Tulkarem terug te keren. Hij laat evenwel na te concretiseren waaruit het reëel risico in zijn hoofde dan wel zou bestaan. In zoverre hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat verzoeker, mede gelet op wat voorafgaat, niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dient te worden geconcludeerd dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist laat staan ontkracht. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS